

pokleslý plátek - Váš výtlak z davu

Nová adresa redakce:
rozvedcik.unas@post.cz

ROZVĚDČÍK

V rámci elektromagnetické sítě vychází
na adrese <http://rozvedcik.unas.cz>

Za redakční radu

Vážená čtenářko, vážený čtenář,

v prostředí globální chandry, kdy se drtivá většina médií zpronevěřila svému poslání, zjevuje se ve Tvých rukou paté číslo **Rozvědčíka**. V okamžiku, který předjímali jen notoričtí optimisté a další chátra, kochejme se z tohoto Fénixova letu, naslouchejme společně tomuto hlasu, jenž volá na vyprahlé pouště předimenzované reality.

Tento vyjímečný list je bezpochyby zrcadlem zmítanému světu nastaveném surově, ano, krutě. Přesně tak, aby vyvstala skutečnost ve své nahotě. Bez lítosti je třeba nahlédhnout na společný osud. Beze studu je třeba říci nahlas - nasrat.

Jak míní moudrý klasik: "Smrt již kosí v našem lese." Zbytek už je jen na Tobě, milá čtenářko, milý čtenář, příjemné počtení přeje z plna srdce obrozená redakce.

Moskva, Bloud, **ff.wz.cz**, Tajemný M

Akty, aktuality a axe:

17.4.2004 proběhne v prostorách místního divadla již druhý ročník LOUTKAŘSKÉHO JAMU, vystoupí řada souborů v průběhu celého dne. Představení bude pouze pro dospělé.

Obsah:

Vesmír za jeden den
Causa Čus
Bloud pro nás
Titáni poezie
Kalejdoskoprnění
Budhistický flashback
Mikoláš Chadima

„Když úspěšnou smečku alfa-samec přivede k solidní kořisti, svého dominantního vůdce nemění. Ale tvrdím, že kdež mě jsou alfa-samečci a budou z nich výborní funkcionáři.“

Miroslav Šebeníček po opětovném zvolení alfa-samcem KSCM

Vesmír za jeden den

Vesmír je proti životu člověka nesmírně věkovitý. Patnáct miliard let - to se vymyká představě. Navíc se vesmír vyvíjel v čase velmi nerovnoměrně. Dlouhá a dlouhá údobí se jako by nic neměnilo a pak náhle nastaly rychlé změny. A protože miliardy let jsou pro člověka opravdu nešikovná míra, zjednodušíme a zrychlíme si dějiny našeho vesmíru na jeden pozemský den, na rovné 24 hodiny. Pravda, budou to dějiny, ve kterých bude prominentní úlohu hrát člověk, Země, sluneční soustava, Mléčná dráha ... tedy všechno útvary z hlediska velkoryzněrové struktury vesmíru zanedbatelné.

Jestliže k velkému třesku došlo přesně o půlnoci, pak při prvních a vlastně nejzávažnějších událostech ve vesmíru s hrubými ručičkami našich pomyslných hodin dlouho nepohneme. V tomto časovém měřítku Weinbergovy "první tři minuty" vůbec nezaznamenáme; přitom se ale odehrály vlastně ty nejdůležitější události. První intervaly vesmíru, které jsme v měřítku jednoho dne schopni měřit, jsou v pikosekundách, tedy v biliontách sekundy. Už po prvních 36 pikosekundách od velkého třesku vznikla jádra vodíku, hélia a nepatrné příměs lithia. Dvě sekundy po velkém třesku vychytala volná atomová jádra volné elektrony - svázaly se tak atomy a vesmír se stal průhledným pro záření. Záření tehdy bylo extrémně horké, dnes - jak už víme - je necelé tři stupně nad absolutní nulou. Teprve když máme vodíko - héliový vesmír, kterým nerušeně putuje záření, můžeme poprvé trochu výrazeněji pohnout ručičkami hodin ... Do půl jedné po půlnoci se ve vesmíru díky gravitaci postupně vytvářejí chuchvalce vesmírné látky v podobě lívanců a špaget, jak jim dnes pro jejich tvar nefornálně říkají astrofyzičkové.

Jakmile tu byly první zhustky hmoty, mohly už po několika dalších minutách našeho pomyslného dne vznikat první nákupy a kupy galaxií. Vývoj náhle nabírá pořádné tempo. Jsou tu galaxie, v nich hvězdy. Ty nejmasivnější stihou prožít celý svůj život během několika minut. Vybuchují a přičinlivě rozhasazují do vesmíru novou setbu těžších prvků: uhlík, kyslík, dusík, neon, vápník ... až po železo. A sem tam se také díky bombardování rychlými neutrony povede i nějaký ten těžší prvek až po uran.

Mezitím se v jádrech galaxií tvoří gravitační hroucením příliš nakupené hmoty masivní černé díry o hmotnosti deseti miliard Sluncí. Jednou, až k začátku budoucí Zemi doletí jejich signál, budou jim pozemští astronomové říkat kvasary.

Ale jinak se toho ve vesmíru už moc neděje. Vzápětí stihou dožít svůj aktivní život i hvězdy další generace, které opět obohacují vesmír o těžší prvky. Ale vesmír, byť v malém, už vlastně vypadá skoro jako ten dnešní. Za pouhou tři čtvrtě hodinu jsme vyrobili ve vesmíru vše podstatné... kromě nás, ovšem. Ale to si musíme počkat.

Jedna hodina po půlnoci, dvě, tři, čtyři, ..., pořád nic! Až někdy v pět hodin ráno vzniká z lívance v souhvězdí Panny malý odštěpek v podobě místní soustavy galaxií. A v ní i Mléčná dráha. Zde už vládnou hvězdy druhé generace, které okolní vesmír stále obohacují novými prvky. Jen ať se ční, budeme ty prvky potřebovat.

Materiálu je tu už dost, ale leží ladem. Protože široko daleko není nikdo, kdo by jej dokázal postrčit k nějaké akci, udělit mu kýzený impuls. Dlouhé čekání na náhodu. Ta se dostaví až ve čtyři hodiny odpoledne. Jedna z nedalekých hvězd dožije dny své slávy, vybuchne jako supernova, a nejenže obohatí tu něčím nevynikající oblast skoro na okraji Mléčné dráhy všechnutí prvků, ale hlavně poskytne razantní štulec. Ten vede k vytváření sluneční pramínkoviny, která se smršťuje, rotuje, brzo tu září nová hvězda, naše Slunce. Zbylý volný kroužící materiál se sbalí v samostatné planety. Mezi nimi také jedna, které říkáme Země... O hodinu a půl později lze už na jejím pevném povrchu nalézt první stopy jednobuněčného života. A pak zase dlouho nic! Až v jedenáct hodin večer se na Zemi objevují mnohabuněční tvorové. To to trvalo! Vykličí rostliny, v zemské atmosféře začíná rychle stoupat zastoupení kyslíku.

O čtyřicet minut později se ujímají vlády nad planetou veleještěři. Po pouhých třinácti a půl minutě je smete z povrchu zemského planetka nebo komety. Nastupují savci. Na celý svůj vývoj mají k dispozici už jen něco přes šest minut! Blíží se půlnoc, tedy naš dnešek. Před pouhou půlminutou - tak pozdě! - se na vesmírném jevišti objevuje první pračlověk. Necelých dvanáct milisekund před půlnocí začíná náš letopočet. Před pouhými dvěma milisekundami formuluje Mikuláš Koperník heliocentrickou hypotézu o povaze sluneční soustavy. Všechny zásadní poznatky, které tvoří moderní vědu, nejsou starší než jednu milisekundu.

Je půlnoc, a vy právě čtete tyto řádky. Takové by byly dějiny vesmíru, vništěnané do jediného pozemského dne. Vývoj hodně nerovnoměrný. Můžeme se domnívat, že obtížnost vývojových etap je ve vesmíru úměrná času, který spotřebují. Čím obtížnější etapa, tím trvá déle. Z tohoto hlediska by vycházelo, že snažší je v našem vesmíru vytvořit atom vodíku než galaxii, že přechod od neživé hmoty k živé je jednodušší než od jednobuněčných organismů k vícebuněčným. A také třeba, že vývojová vzdálenost mezi vícebuněčnou medúzou a člověkem je mnohem menší než mezi medúzou a jednobuněčným prvokem.

Člověk je v tomto nepatrném koutku Galaxie jen necelou miliontinu věku kosmu. Je s podivem, co všechno se za tu kratinkou chvíli o vesmíru doveděl.

Nevíme kdy jak a proč se u nás v Popovicích objevil. Oblečen do výsadkové bundy s dubovým potiskem, v kalhotách neurčité barvy, chlápek nejasného věku a minulosti. Po obci se pohyboval s vocičkem, velkou lopatou a koštětem. Častěji však byl k vidění v restauraci U české koruny, kde dokonce znali jeho celé jméno. Nám byla známa pouze přezdívka. Když ho totiž někdo potkal na ulici a poedravil, zdvihl ruku a suše odpověděl : „Čus“.

Nikde dlouho nevydržel, zlý jazykové říkávali, že měl asi třicet zaměstnání. Dokonce pracoval na vrátnici Rudého práva a všem komunistům tam důkladně kontroloval průkazky. Ale ani v této branži nebyl dlouho spokojen, neklidná povaha jej hnala dál. V Popovicích na sebe poprvé upozornil razantní likvidací skládky nebezpečných odpadků v parku před pivovarem. Tímto odvrátil od Popovic hrozbu smrtelné epidemie, nikdo jiný se totiž neodvážil toho svinstva dotknout. Jeho statečný čin však nebyl nikdy nalezeno oceněn...

V restauraci U české koruny sedí jediný host. Zírá skrze upatlané okno v prapodivném úhlu na mlýn, kde ho nikdy nechtěl (jeho fanatický alkoholismus mu způsoboval nepochopení a celá obec se ho štítla). Potom skloněne zrakem na podlahu, kde stojí láhev kořalky, ta se za jemného chvění lachá proměňuje v panáčkuječího psíka. Po chvíli pozorování tohoto jevu dává psíkovi základní povely.

O 24 hodin poeději: Linkový autobus do Brtnice a Lojovic odjel přesně v 10:35 a zmateně pobíhající pes ho neměl

šanci zastavit. Čus právě posbíral do pytle zbytky nebohého tvora, pytel přes rameno, oddad. Děti na zastávce nešetří slzy pro milého psíka, močená tuší, že odpoledne bude hostina.

Rolnickou veřejnost vrcholně pobouřil o žních 1976. Tehdy JZD Rudá hvězda Modletice soutěžilo o získání plakety „Za socialistické budování Středočeského kraje“. Kombajny pracovaly dnem i nocí sedm dní v týdnu. Osudnou se stala třetí srpenová neděle.

V ranním oparu se obilními lány nese rachot modletických kombajnů. Čelní stroj vedený zkušeným soudruhem a traktorištou O.K. prudce zastaví. V pšenici přímo před žací lištou leží člověk. Je to Čus a jako zárukem se mu nic nestalo, jeví známky života, ale nechce svou povíd dobrovolně opustit. Marně se snaží předseda JZD soudruh Sysel vysvětlit, co vše je díky plaketě ve hře. Čus je neoblomný. Navíc ještě ke všemu pronáší několik zásadních vět (tyto slova nelze publikovat pro jejich silně destruktivní náboj) a všem dochází trpělivost.

Příslušníci SNB spolu se zřízení záchrny byli nekompromisní. Po třech dnech strávených na záchranné stanici na Mičánkách a psychiatrii v Bohničkách, trýzněn deliriem a léčbou, se přiznal k úmyslné sabotáži socialistické soutěže a svých činů trpce litoval. JZD Rudá hvězda Modletice plaketu nakonec nezískalo. Kdo zvítězil?

V zimě roku 1978/79 byl v celém východním táboře míru a práce kritický nedostatek uhlí. Čert ví, proč tomu tak bylo, neboť úderníci tou dobou rubali na 120 %, ale asi se to všechno vocičko pionýrům do Ruska a na Slovensko, takže pionýři v Čechách dostali uhlerné prázdniny. Mrazy byly tenkrát skutečně extrémní o čemž svědčí i to, že ani vrány nepřiletěly. Ranní spoje na Prahu byly nejisté a právě za jednoho třesutého rozbřesku, tři dny před Štědrým večerem, skočily celé Popovice hádejte, či jméno?

21.12. 78, 7:45, někde v Popovicích: „Tak dělejte s tím sakra něco! Dyt já zmeškám rohliky!“ ročíluje se kulač oučká paní v kočichu z Karlovy Trutnovy. „A to ho mám jako přejed nebo cíč?“ kríží rameny řidič a zapaluje si další klejku, kroutí hlavou, ustupuje zpátky do své modré harmoniky, kde má za volantem aspoň trochu tepla. „Karel už šel pro krumpáč,“ uklidňuje Karlu Trutnovu bodrý chlapík červeného frýšáku, zdobeného třpytivou kapkou. „Ten člověk je prostě nezničitelný, tohle by druhý nepřežil,“ dodává ušnale frýšák a v duchu váží hodnotu události, které se právě stal svědkem. Spolu s paní v kočichu a několika dalšími cestujícími, stojí před autobusem a zírají na Čuse. Na něm by nebylo zrovna nic tak extra zajímavého až na to, že leží uprostřed silnice, takřka ve stabilizované poloze na pravém boku, pevně zamknut v ledové pasti. „Jak může někdo usnout v kaluži?...“ „Dyt vidíte, že už nespí, helejte, dyt von si zpívá...“ „A vysoký jálovčí a vysoký ják já...“ „Tak sakra kde jsou s tím krumpáčem?...“

Čus stejně jako Doskočil nikdy nepodehl vlivu obecné morálky. Přetvářka mu byla cizí, zůstával svůj, svět těch „druhých, úspěšných“ ho nezajímal. Kašlal na jejich nabídky emběčka a šumperáky v kabřinci a březolitu. „Seru na vás,“ řekl jím v klidu několikrát na Koruně. Neměli ani ponětí z jaké převahy k nim mluví. O to víc ho prezentovali jako odporného, věčně zlitého metaře, ubohou nulu zmámenou rumem. Ale my pionýři jsme věděli své: byl totiž hbitý a mazaný ve své příživnické existenci, dříč při poskytování různých služeb obci, zkrátka: neštítil se ničeho, ani práce pro MNM. Bydlel kde se dalo, nikdo nevěděl kam s ním, a tak ho nakonec povýšili z metaře na Hlídače stavěníště zimního stadionu. Dostal důvěru strany, funkci a plechovou boudou k tomu. Až na to, že byla zima, celkem dobrý. V tom plecháči totiž dohrál svoji partii, uškrtil se na kamenech. Že nevíte jak se to dělá? Já to nevěděl taky. Rikalo se tenkrát ledacos: že prý mu někdo „pomoh“, nebo že v tom byla mystika. Popovičtí se zakousli do svého žvance, rvali a cupovali, s vášní sobě tolk vlastní, poslední příběh toho chudáka.

Zde jsou fakta:

- 1) osudné noč třídy mrzlo (-20 °C) a v plecháči musel být nesnesitelná zima
- 2) kamna špatně táhla, respektive roztopení je, aby bylo v plecháči snesitelnější, vyžadovalo značné úsilí
- 3) dotyčný byl jako obvykle oděn v pláteném svetr s volným límcem, žádný jiný ani neměl
- 4) dotyčný byl jako obvykle pod vlivem alkoholu, vzhledem k povětřnostním podmírkám vypil v průběhu dne asi 3 l rumu, jak pokračoval večer, není známo

Stručná rekonstrukce smrti: Žák se po náročném dni pokouší roztopení kamna. Nedaří se to, zkouší všechno možné, nakonec před kamny klečí a vši silou rumpuje rošt, aby konečně nastolil teplo. Bezvýsledně. Zcela vyčerpán nerovným soubojem se pokouší vstát, ale zbrklým manévrům zachytí límcem svetru o kličku horních dvířek. Místo toho aby nebezpečnou kravatu svého svetru uvolnil pohybem zpět ke kamnům, snaží se v alkoholním opojení překonat odpovídání (nebo kamen) prudkými škubáními vpřed.

Vezme-li v potaz, že kamna vážila skoro metrák a svetr byl z kvalitní příze, zpečetil tak svůj osud.

Mášová

Dále následuje mocný sociologický zásran bratra Blouda z FFU(c)K:

Neubránil jsem se, ač normálně nikam moc nepíšu a nikam moc nepřispívám svými třípnými a vtipnými poznámkami, tedy neubránil jsem se a opět musím reagovat. Doufám, že to nebude bráno jako nějaké vnucovaní. Skromně musím přiznat, že tu a tam napišu něco báječného do svého pečlivě střeženého šupleta, čímž ovšem nechci nijak naznačit také nic, ba co víc, tato reakce na proběhlou debatu je spíše u mě jevem náhodným. Samozřejmě se tím nebráním pokračování v rozvíjení tématu. Ačkoli možná by bylo pro ostatní zúčastněné lepší, aby drželi své nevymáhané ploskomozky na uzeď.

1) Nazvu-li něčí projev projevem demence, neznamená to, že ho nějakým způsobem urážím. Je to spíše konstatování pokročilosti rozvoje jeho demence, co by nemoci. (Demente.)

2) Duše každého jazykového vědce zaplesala by po mému přirovnání někoho k HEJHULOVĚ. Nechápu, jak dotyčného mohlo toto moje přirovnání nějakým způsobem rozlitit. Hejhula je krásné české slovo plné laskavosti. (Hled' ty dementní hejhulo.)

3) Když tvrdím, že přesně definovat proces rozlišování dobrého a zlého a nikdy jinak, je fašismus nejkřížálovějšího ražení, tak mám pravdu. Kdo intuitivně nepozná, co je nejobecněji dobré a nejobecněji zlé, a potřebuje k tomu vysoko rozvinutou, pokud možno intelektuální definici, měl by okamžitě nastoupit farmakologickou léčbu doplněnou vhodnou, nejlépe pracovní psychoterapií - tímto doporučují kydání hnoje. (Ejhle, ty fašistický dementní hejhulo.)

4) Nutkání vyřazovat z mravní pře nespisovný jazyk je stejně pologramobné, jako nepřijímat do mravní pře člověka, který si přemítlává pravidla českého pravopisu a slovník spisovné češtiny místo mantry. (Tu máš, ty pologramotnej fašistickej dementní hejhulo.)

5) Ba co víc! Uputným dodržováním jakýchkoliv pravidel nikdy nikdo neodhalí v sobě vlastní úplnost, zůstávaje tak úzkoprsým neurotikem. Nikdo neudrží vždy pravidlo v praxi, takové jaké je. Kdo tvrdí, že ano, je pokrytec nejvyššího rádu. Sprostá mluva dobře popisuje stejný svět, jako každá jiná. (A doprdele, ty pologramotnej fašistickej dementní hejhulo.)

6) A stejně. Celý nás spor je jenom otázkou překladu. (Mrdej si jinde prdelní díry, pojebané fašabolševickej ukvíkanej hovnožroute, pyč postříkaná.)

Snad jsem dostatečně vymezil pozice a opřen o pevnou půdu argumentace nastavuji svůj štit odhadlanosti.

Sokolové tříkrát nazdar! Zdar!

Na straně následující naleznete
v nesmrtelné rubrice **Titáni poezie**
Údery z DEBORA.WZ.CZ

Výlet 12.2.3

modrý nebe - a bílý měsíc a naproti
ospalý - zimní slunce a továrna - topoly
klánovická - obora tichá jen chvíli
statek na kraji lesa a koně - rozcestí bez sochy
ale kousek dál - ve Vidrholci - toulaj se divoký prasata
občas - někoho sejmou - psa nebo člověka
cesta Tě hledá - stromy Tě hlídaj
viděl jsem stopy a starý borovice pod nima ptačí sněm
odpoledne - do Prahy z Úval únorem

Nomád

uprostřed pouště
pod černým stanem
máš sen
o černý tašce
uprostřed dálnice
v takových taškách se schovávají mrtví
říská si
to když jsou mezi koly
nečí vlasy
co mají společnýho černý fleky
na zdi
s rychlými pohyby jeho oči
stříbrná nit vede
od velbloudích kopyt
mezi svodidly

Isis

Jsem matka - 21. století.
Garudo! Ty to víš, tak starý, sotva se narodil.
Stejně tak jako já, v předsmrtné křeči počatá.
Vzduch všemu prokletí mám děti jako hvězd.
Nejlepší přítel vlk, byl včera sluha, zítra pán.
V děravém nebi pochován a jeho skřek? Aáááá:
Plačící utopím, hladové sežeru.
Jsem válka, žádný vlk. Jen válka a žádná matka

Tatrawadarsi

slyšíš zvony?
začíná atomová mše
zlý kouzelník z nebe hodil
paprsky smrti pandorské
neutísek do krytu, ne!
neber si masku s chobotem
raději se zvířaty v lese
čekej co vítr Ti přinese...

s kapkami deště padá na zem stín
co chvíli je blíž - škodolibý smích
je jako tetování co už nezmizí
skleněný střeva ze psa
na místo hlasivek na krku jizvy
v tichu krve šumění
ve spáncích - v oblacích
choulí se záření
co uteklo ze zařízení za vsí

Kalejdoskoprnění

Mladý Gottwald: Smích vás přejde

Komunisté slavili narozeniny prezidenta, který mnohé poslal na smrt Praha - Olšanské hřbitovy včera působily opuštěně, sychravé počasí příliš k návštěvě nelákalo. Jen úplně v rohu rozlehlého areálu plápolala na hrobě komunistického prezidenta Klementa Gottwalda svíčka a kolem postávala necelá stovka povětšinou starších lidí. Trend ovšem udávali mladší. „Únor 1948 otevřel cestu k lidské a ekonomicky spravedlivější společnosti,“ hlásal včera Gottwaldův jmenovec Josef o období, kdy prezident, jehož 108. výročí narození si připomínali, nastolil v zemi krvavou komunistickou diktaturu. Tento dvaatřicetiletý komunista, oblečený do zimního kabátu, stál přímo na hrobě a s postupem času svá slova přistříval. „Úkolem komunistické strany je vytvořit podmínky pro systémovou a revoluční změnu společnosti. Můžeme přitom nabídnout elán a revolučnost našich členů komunistického svazu mládeže,“ tvrdil a na závěr přišel se vzkazem pro všechny, kteří se KSČM posmívají. „Vzkažme jim slovy Klementa Gottwalda: Přejde vás smích!“ Spokojeného Josefa Gottwalda střídala Marta Semelová, další mladší „naděje“ KSČM. „Prezident Gottwald udělal hodně pozitivního pro komunistickou stranu i pro obyčejné lidé,“ říkala a bránila se jakékoli kritice na jeho adresu. Ze podepsal popravy mnoha nevinných lidí? Ze další končili ve vězení či v uranových dolech? „Vše je třeba posuzovat v historických souvislostech, na toto jsou tady experti a historici,“ odpovídala tato předsedkyně pražské KSČM. Poslanci či zástupci vedení komunistické strany u hrobu nebyli, většina z nich seděla v Poslanecké sněmovně. „Kdokoliv by byl na postu prezidenta Gottwalda, tak by se choval stejně. Odsuzovat jej z dnešního pohledu mi připadá nízké,“ nechal se včera v parlamentu slyšet šéf poslaneckého klubu KSČM Pavel Kováčik. A co říkal na připomínení Gottwaldových narozenin předseda KSČM Miroslav Grebeniček? „Nikomu v tom nebudu bránit. Máme svobodnou společnost.“ ZA GOTTWALDA. „Prezident Gottwald udělal hodně pozitivního pro komunistickou stranu i pro obyčejné lidé,“ zaznělo na komunistické manifestaci.

Lidové Právo Dnes 24.11.2004 Z domova - strana 3

Dotaz pro p. Mgr. Žrouta

Je do Myslíkovy ulice povolen vjezd autobusů, případně s nějakým omezením? Nešlo by dosáhnout úplného zákazu vjezdu autobusů? Opilci od Fleků se trouší pomalu a autobusy čekají, zejména v zimě, se spuštěnými motory. Některí stojí ve druhé řadě u křižovatky s ulicí Odborů. Předjíždění v protisměru znamená vysokou pravděpodobnost havárie. Pokud za autobusem auto stojí, troubením upozorňují řidiče autobusu. V noci je to všechno lahůdka. Nejde s tím něco dělat?

Jan Chromý (stránky Pha1)

„Měl jsem bobky, řekl Straka německy.“ MF Dnes 20. Října o tom, jak letenský trenér František Straka komentoval zápas Sparta-Manchester Utd. Pro býž list o výkonu Radoslava Kováče trenér uvedl: „Vylelo to ze mě, chtěl jsem ho dozadu.“

Pel Bobošíkové

Jana Bobošíková (Nezávislá) na sebe v Press klubu F1 m moderátorovi Petru Šimůnkovi prozradila, že kouřila marihuanu. Kdy? „Je to asi čtyři týdny, dva šluky v Amsterdamu.“ Šlukovala? „Prostě jsem to vtáhla do pusy, já nevím jestli je to šlukování nebo není, neumím to pojmenovat.“ Líbilo by se jí, kdyby byla marihuana legální v Česku? „To by se mi vůbec nelíbilo.“ Takže v Amsterdamu ano, v Praze ne? „No, tak to je, to je pel zakázaného ovoce, samozřejmě.“ Jak jí pel šmakoval? „Ne ne ne, nezaznamenala jsem ani zvláštní potěšení, ani něco zvláštně ošklivého, nic...“ Tak co s tím? „Asi bych jich musela vykouřit mnohem více.“ Tak. Už víme, proč kandiduje do Evropského parlamentu. Z Bruselu to bude mít do coffee shopů blíž.

Týden 22/04 -ma/fy

Prostor flashbacku budhistického

Matko
Hledám

Tvůj hlas jenž zůstal zasutý někde
v hloubi mých uší

Ten hlas jímž jsi mne malíčkého patrně volala
V poslední den svého života

Polkruhovité kanálky

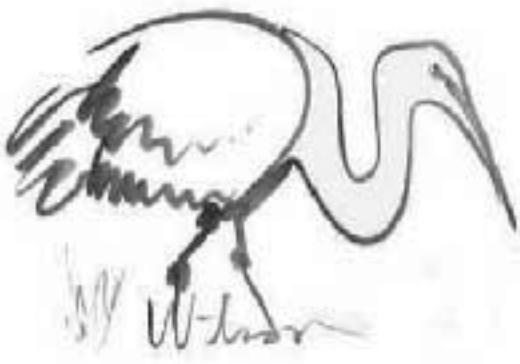
Hlemyždi co v hloubi ucha přebýváš

Vrat'te mi ten hlas - hlas mé matky na smrtelném loži!

Daigaku Horiguči - matčin hlas

V každodenní praxi jde jednoduše o to, učit se zcela přijímat a otevírat ke všem situacím, emocím a všem lidem, prožívat vše zcela bez výhrad a mentálních bariér a tak se nikdy nestáhnout a nezaměřit na sebe.

Tak vzniká ohromná energie, která je obvykle blokována v našich mentálních únicích a utíkání před životními zkušenosťmi.

Jasnost uvědomení může být zpočátku nepřijemná a může nahánět strach.

Tehdy bychom se měli zcela otevřít této bolesti a strachu a přivítat je.

Tak se rozpadnou bariéry vytvářené našimi návykovými emočními reakcemi a předsudky.

Čhögyam Trungpa Rinpoče - Alája

Fejeton na hezké nedělní odpoledne

Vzpomínám si na učitelku ruštiny, vždycky se (tak divně, víc ušima než nosem) nadechla a poté co frkla jak pes, roztřásla se jak osika. Já vím, byla nemocná, bylo jí možná hůř než je mě tedy, dost možná, že určitě, no ale, proč nás tedy učila ruštinu?

Možná si říkáte „proč nám to tady vykládá“, mimochodem, sám se vám některým divím, že jste to dočetli až sem, ale věřte bratři, tedy to přijde! Já jsem se totiž do Marie, tak se naše ruštinářka jmenovala, já se do ní zamíloval. Byl to nezkrotný boj, který jsem po celých pět let v lavici hned v druhé řadě u okna vedl. Kolikrát se stalo, že zatím co moji spolužáci zabráni byli do práce, na kterou Marie skoupá nebyla, já již dávno zpočátku přicházející záхват, který se začal projevovat lehkým kmitáním chloupek na samém vršku ucha. Nejdříve pomalu, neznatelně, ale po pár minutách začaly vibrace přibývat na síle a netrvalo dlouho, lalůček sebou mrskal jako o život. I já jsem se začal mrskat jako o život.

Brzy jsem měval den co den mokro tam, co je to hodně nepřijemné. Po lalůčku totiž přišly nozdry. Nabraly na síle a vzdouvaly se jako divokému hřebci. Chřípí v nose, jenž normálně nebylo vidět tančilo v rytmu zvýšeného dechu a proměnilo tak Marii v bohyri mých nejhříšnějších myšlenek. Postupně, jak záхват nabíral na intenzitě, zakončený byl pravidelně přiběhem pana ředitelky do třídy a posláním pro doktora, jsem přestával vnímat okolí. Kamarádi, ba i můj soused se rozplynuli, lavice začala vydávat pravidelné zvuky, které naštěstí v božském chrachotu, jenž se linul z Mariiných úst, úplně zanikl.

Marie vždy dílo zakončila pěnou, bílou jako sníh, kterou bývala poplivaná katedra a i první řada lavic. V té druhé jsem seděl já. U okna. Zpocený, zadýchaný s pěnou na ruce.

Hoorka

Mikoláš Chadima: Nová vlna se starým obsahem

Na tomto místě se sluší připomenout, kde jsme před rokem skončili. Chadima nám celkem neutřelým stylem líčí, jak to v 80. letech s tím bigbitem vlastně bylo. V Husákově městě nad Vltavou zrovna nastupují Noví romantici.

Hezké požení..., brr ještě, že už je to za námi.

Proti svým anglickým či americkým vzorům byla (nebo ještě je) jejich hudba daleko zajímavější. Věkou přednosti téhoto kapel bylo i to, že hudbě, kterou provozovaly (a provozují), věří. Na rozdíl od jejich slavných a bohatých amerických vzorů není pro ně hudba show-businessem, ale postojem. Tím je daleko opravdovější a rebelštější, jak byl například nucen uznat s trohou smutku i jeden z redaktorů NME, který navštívil Prahu někdy v roce 1984.

Za normálních okolností by se tyto nové kapely měly stát novou krvi našeho středního rockového proudu, poslouchaným a obdivovaným nově dorůstajícími teenagers. Myslím jsem, že ani jejich texty, které se mi libily většinu daleko více než muzika, by neměly našim ideologům vadit. Jenomže jsem myslil libě. Texty samozřejmě vadily. Byly totiž, i když velkou většinou úplně apolitické, o životě, psány jazykem lidským a ne televizní, klasodušsky uměleckou všeobecnězavájící New Speak. A tak místo aby tyto kapely vystřídaly rockové důchodce v agenturách, stala se z nich nová pražská neoficiální scéna, která zaplnila posty vyklizené tou předcházející. Svým způsobem měly tyto kapely i štěstí. V Praze se po počátečních potížích velmi dobře rozrostl nový klub. Praha měla po delší době stálou a fungující rockovou scénu - Junior Klub Na Chmelnicích, jehož dramaturgie nebyla založena na vystupování pionérských profi hvězd. Díky tomu se tyto nové kapely rychle dostaly do povědomí pražského publiku a staly se hvězdami pražské rockové scény. Bohužel, měly jen málo možností zahrát si mimo Prahu. Sudruh Trojan zařídil, aby to prakticky nebylo možné. Pokud si tyto kapely chtěly uchovat jakýs taký legální statut, nezbýlo jim, než aby se podrobily.

Došlo tím k zajímavému, ale v sociálně politickém státě běžnému paradowu. Kapely a hudebníci, kteří po Trojanově zákazu nějakým způsobem v hraní pokračovali, zase neměli téměř žádnou šanci zahrát si v Praze. A tak se pražská neoficiální scéna rozdělila na dvě části. Jednu část znalo publikum pražské a druhou publikum mimopražské. Trvalo dost dlouho, než si publikum tuto skutečnost uvědomilo a začalo brát pražskou scénu v celku.

K tomu publiku ještě něco. Nevím, jak je tomu jinde a jestli je tomu tak v tak velkém měřítku jako u nás. Pro drtivou část našeho publiku končí docházka na koncerty a zájem o hudbu, jakmile se dostane do určitého věku. Většinu po tom, co dojde k ženění a vdávání. A tak pro kapelu, která vydří hrát včetně deseti let začíná boj o publikum nové dorostlé. Četl jsem jednou nějakou reportáž o koncertě Chicaga v Londýně. Sál nebyl plný, ale slušně zaplněn lidmi, kteří již měli po třicítce a kteří měli kapelu rádi v onech letech, kdy byla na vichvu své slávy. Tak tchle u nás nefunguje. Vlivem propagandy, obtíží a plusek se v určitém věku začne fanda dívat na své mladistvé bláznění se shovívavým úsměvem. Chce mít klid a tak nikam nechodi.

V půlce března 1982 pořádal PKS pod Trojanovým osobním dohledem přehrávky pro amatérské kapely. Někdo nahoře asi usoudil, že je třeba něco udělat, aby to nevypadalo, že je u nás rocková hudba potlačována, což vzbudilo zájem zahraničí. Skutečnost, že přestala po zrušení platnosti přehrávek Slezského hudebníků (v prosinci 81) existovat amatérská, profesionální scéna (všechny nové kapely hrály již jen na papíry ZUČ) a způsob, jakým byla zlikvidována (tj. hezký po Stalinu, když se kácí les, lítají třísky) vynadal zřejmě nesouhlas i v dohleditelských orgánech. Navíc Trojanovo jednání příliš okáte odpovídalo článkům v tisku, které nadšeně psaly o pomocí, které se souborem ZUČ od státních orgánů dostává. Ale možná šlo jen o to, že po provedených pogromech se najednou vynořila spusta skupin hrajících pod ZUČ, tedy bez přehrávek, a tento způsob hraní umožňuje jen malou kontrolovatelnost toho, co, kde a jak se hraje.

Mnoho rockových kapel ale na tyhle přehrávky nešlo. Někteří hudebníci byli dokonce varováni předem. Ke mně se například doneda věta, kterou Trojan pronesl v nějaké větší společnosti v souvislosti s připravovanými přehrávkami. 'Chadima a Křivka (vedoucí Zikkurat) v žádném případě!' Bylo to od Trojana v podstatě milé. Kdybys se na přehrávky přihlásil, musel bych zaplatit asi 200 korun za platek a úplně zbytečně. Jiné z kapel, které nějakým zázrakem přežily pogromy, nechtěly zase zbytečně upozorňovat na to, že na ně v seznamu bylo zapomenuto a po zrušení LH-přehrávek Slezského hudebníků si libovaly ve svobodě, kterou jim hraní pod ZUČ poskytovalo. K nim se přidaly i ty chytřejší z nových kapel.

A přeci jen jsem se nakonec přes všechno svý zapříšahání, že přehrávky už nikdy, tyhle šaškámy účastnil. S...Klasikama. Kluci mě moc prosili, abych na něšel a dělal zkoušky z teorie a zvýšil jim tak výši přiznaného honoráře. Upozornoval jsem je na to, co jsem slyšel, ale Pavel řekl, že je to jedno. Kapela neměla podle jeho názoru co ztratit. Na Klasiky se Trojan přišel podívat osobně. Kapela ale měla celkem bojovnou náladu a rozhodla se, že nikomu nebude lezt do prdele a předvede svoje show bez jakéhokoliv respektu k porotě. (To znamená, vykášala se na nedoporučované pchýbování a tichý zvuk.) Kupodivu přehrávky udělala.

Trojanovi jsem v tyhle partě asi nevadil. Zjevně usoudil, že jsem se dal na správnou cestu. Když časem zjistil, že se tak nestalo, naznačoval Pepori, jak snáze by bez mě kapela existovala. Ale nerad bych zapomněl na jednu z dalších možností, proč kapela, na kterou měl Trojan bůhví proč spadlo, přehrávky udělala. Po tom, co jsem se o něm časem dozvěděl, je možný i to, že ho obměkčil náš nevlezprádelský přístup. (Mimo jiný i na těchto přehrávkách jsem se dostal do konfliktu s porotou, když jsem začal vysvětlovat svoji teorii o nesmyslnosti přehrávek.)

Kapely, které přehrávky udělaly, si však moc nepomohly. Dostaly se pod přsnou Trojanovou kontrolu. Pokud si myslí, že budou moci po přehrávkách jezdit i mimo Prahu, tak se šerdeně myslí. Každý takový zájezd musel být Trojanem předem odsouhlasen. (Jinak by kapela nedostala razítka do bloku, které ji legalizovalo.) Souhlas k opuštění Prahy však až do Trojanova pádu nedostala téměř žádná kapela. I když jedna z kapel pochlašovala, že to za flašku možné je, moc tomu nevěřím a pokud vám, tak to radši nikdo nezkoušel. A tak hrály kapely hezky pod kontrolou v Praze a nakonec záviděly mimopražské koncertování kapelám hrajícím bez přehrávek, jako ZUČ.

V dubnu 1982 se měly konat XI. PJD (Pražské jazzové dny). Měl to být pokus o zopakování dramaturgické koncepce těch prvních, desátých, od kterých Sekce nakonec sama ustoupila. Ze zahraničí bylo pozváno mnoho alternativních kapel a Dny měl být monstr pochek. Povolovačka byla včas odeslána a protože v zákonné lhůtě nepřesla žádá odpověď, začalo se s přípravou naostro.

Tentokrát jsem však již v jejich uskutečnění nevěřil ani v nejmenším. A abych pravdu řekl, pokládal jsem veškeré úsilí za zbytečné hazardérství. Trojan nebyl žádnej blb a nenechal se přechcat nějakým svějkováním či nátlakem. Byl schopen zakázat Dny klidně hodinu před prvním koncertem. Šance, že by se bál zakázat Dny kvůli zahraničním kapelám (aby se o tom nemluvilo venku), byla jen teoretická. Jemu bylo všechno fuk a nebyl slab.

Ale Dny se blížily a pořad se nic nedělo. Lucerna byla zamluvená, zahraniční kapely již měly zakoupeny lístky na cestu, program byl hotov, během týdne byly vyprodány lístky a v lidech na Dnech pracujících se začal objevovat optimismus a víra, že se vše podaří. Do zahájení Dnu zbyly tři dny a pořad nic. A přesto jsem nevěřil a měl jsem pravdu. Problémy začaly dva dny před zahájením a v pátek dopoledne přšel na adresu JS (Jazzová sekce) telegram podepsaný Tříjanem, že se Dny zakazuji. Srp s dalšími aktivisty se předal k Trojanovi. Ale ten se na ně vybodnul. Během dalších hodin se aktivisté JS dozvěděli, že jsou osobně zodpovědný za pořádek v Lucerně a okolí. Bylo jasné, že přestává strada a jede o hubu. Zahraniční kapely již byly na cestě, zrovna tak většina mimopražských fanoušků.

Je nanejvýš pravděpodobné, že cílem tohoto, na poslední chvíli vydaného zákazu, měla být provokace, která měla zlomit Jazzové sekci krk. Trojan či jeho šéfové zřejmě počítali s tím, že davы lidí, které se před Lucernou shromáždí, se rozhodou k nějakým protestním akcím. Náhodou (?) se zrovna před Dny objevily na Václavském náměstí hromady dlažebních kostek. Jakoby přímo vybízely nespokojence a zklamanou mládež k použití. No a pak už by to bylo jednoduchý. Nastoupily by pohotovostní oddíly, mládež by byla zmasakrována, sem tam by se přitom samozřejmě něco rozflákalo a Srp s dalšími aktivisty (osobně za to zodpovědný) by šel za mříže. Nějaký paragraf už by se našel a byly by zabity dvě mouchy jednou ranou. Jak Sekce, tak její nepříjemné vedení by zmizelo z veřejného života.

Začala horečná činnost, ztežovaná civily, nasazenými na vybrané aktivisty JS, jejichž cílem bylo, aby se tato provokace podařila. Na hlavním nádraží, v podchodu na Václavském náměstí, v Lucerně a přilehlých ulicích oznamovali označení dobrovolníci, že se Dny nekonají a proč se nekonají. V Lucerně pak byl pro ty, které nezachytily předsunuté hlídky, umístěn plakátek oznamující, že se XI. PJD nekonají, protože kulturní odbor Národního výboru hl. m. Prahy vydal na poslední chvíli zákaz. Zklamání všech přijíždějících bylo obrovské. Díky obětavé práci aktivistů se v pátek podařilo zamezit většímu seskupení lidí. Největší nebezpečí však hrozilo v sobotu, kdy měl začínat první z koncertů v Lucerně.

A jedna pikantnost. V pátek večer se v průchodu Lucerny objevil kulturní inspektor Svoboda. Když uviděl poutač oznamující, proč se Dny nekonají, mohl ho trefit šlak. Přeskakujejícím hlasem řval, aby To bylo hned sundaný a napsáno, že se Dny nekonají z technických důvodů, jak je u nás při podobných příležitostech zvykem.

„Hrozně mi lezla na nervy.“

Josef Groth (69) u soudu vysvětluje, proč po 35 letech zastěnil spící manželku brakovníci